

legealuidumnezeu.org

Apendice 8f: Serviciul de împărtășanie — Cina cea de Taină a lui Isus a fost Paștele

Această pagină face parte dintr-o serie care explorează legile lui Dumnezeu ce puteau fi respectate numai atunci când Templul era prezent în Ierusalim.

- [Apendice 8a: Legile lui Dumnezeu care necesită Templul](#)
- [Apendice 8b: Jertfele — De ce nu pot fi împlinite astăzi](#)
- [Apendice 8c: Sărbătorile biblice — De ce niciuna dintre ele nu poate fi împlinită astăzi](#)
- [Apendice 8d: Legile curățirii — De ce nu pot fi împlinite fără Templu](#)
- [Apendice 8e: Zeciuielile și cele dintâi roade — De ce nu pot fi împlinite astăzi](#)
- [Apendice 8f: Serviciul de împărtășanie — Cina cea de Taină a lui Isus a fost Paștele](#) (Această pagină).
- [Apendice 8g: Legile nazireatului și ale jurămintelor — De ce nu pot fi împlinite astăzi](#)
- [Apendice 8h: Ascultarea parțială și simbolică legată de Templu](#)
- [Apendice 8i: Crucea și Templul](#)

Serviciul de împărtășanie este unul dintre cele mai puternice exemple ale a ceea ce această serie scoate la iveală: „ascultarea” simbolică inventată pentru a înlocui porunci pe care Dumnezeu Însuși le-a făcut imposibil de respectat atunci când a îndepărtat Templul, altarul și preoția levitică. Legea lui Dumnezeu nu a poruncit niciodată un ritual repetitiv cu pâine și vin care să înlocuiască jertfele sau Paștele. Isus nu a anulat legile Templului și nu a instituit un nou ritual care să le înlocuiască. Ceea ce oamenii numesc astăzi „Cina Domnului” nu este o poruncă din Tora și nu este o lege a lui Dumnezeu independentă de Templu. Este o ceremonie omenească, construită pe o neînțelegere a ceea ce a făcut Isus la ultimul Său Paște.

Modelul Legii: jertfe reale, sânge real, altar real

Sub Lege, iertarea și aducerea-aminte nu au fost niciodată legate de simboluri fără jertfă. Modelul central este clar: păcatul este tratat atunci când sânge real este adus pe un altar real, în locul pe care Dumnezeu l-a ales pentru Numele Său (Leviticul 17:11; Deuteronomul 12:5-7). Acest lucru este

valabil pentru jertfele zilnice, jertfele pentru păcat, arderile-de-tot și pentru mielul de Paște însuși (Exodul 12:3-14; Deuteronomul 16:1-7).

Masa de Paște nu era un act liber de comemorare. Era un ritual poruncit, cu:

- **Un miel real, fără cusur**
 - Exodul 12:3 — Fiecare casă trebuia să ia un miel, potrivit poruncii lui Dumnezeu.
 - Exodul 12:5 — Mielul trebuia să fie fără cusur, un mascul desăvârșit, de un an.
- **Sânge real, folosit exact așa cum a poruncit Dumnezeu**
 - Exodul 12:7 — Sângele mielului trebuia pus pe ușori și pe pragul de sus al casei.
 - Exodul 12:13 — Sângele era semnul; Dumnezeu trecea peste casele unde fusese aplicat sângele real.
- **Azimi și ierburi amare**
 - Exodul 12:8 — Mielul trebuia mâncat cu pâine nedospită și ierburi amare.
 - Deuteronomul 16:3 — Timp de șapte zile nu trebuia mâncată pâine dospită, ci pâinea necazului.
- **Un timp și o ordine precisă**
 - Exodul 12:6 — Mielul trebuia junghiat la asfințit, în ziua a paisprezecea.
 - Leviticul 23:5 — Paștele era în ziua a paisprezecea a lunii întâi, la vremea hotărâtă.

Mai târziu, Dumnezeu a centralizat Paștele: mielul nu mai putea fi jertfit în orice cetate, ci numai în locul ales de El, înaintea altarului Său (Deuteronomul 16:5-7). Întregul sistem depindea de Templu. Nu a existat niciodată un Paște „simbolic” fără jertfă.

Cum își amintea Israel izbăvirea

Dumnezeu Însuși a definit modul în care Israel trebuia să-și amintească ieșirea din Egipt. Nu printr-un exercițiu simbolic sau o meditație, ci prin slujba anuală de Paște pe care El a poruncit-o (Exodul 12:14; 12:24-27). Copiii trebuiau să întrebe: „Ce înseamnă slujba aceasta?”, iar răspunsul era legat de sângele mielului și de faptele lui Dumnezeu din noaptea aceea (Exodul 12:26-27).

Cât timp Templul a stat în picioare, Israelul credincios a ascultat urcând la Ierusalim, aducând mielul să fie junghiat în sanctuar și mâncând Paștele așa cum a poruncit Dumnezeu (Deuteronomul 16:1-7). Niciun profet nu a anunțat vreodată că aceasta urma să fie înlocuită cu o bucată de pâine și o înghițitură de vin, în clădiri împrăștiate printre neamuri. Legea nu cunoaște această înlocuire. Ea cunoaște doar Paștele așa cum l-a definit Dumnezeu.

Isus și ultimul Său Paște

Evangelistiile sunt clare: când Isus a mâncat cu ucenicii Săi în noaptea în care a fost trădat, era Paștele, nu o ceremonie nouă pentru neamuri (Matei 26:17-19; Marcu 14:12-16; Luca 22:7-15). El umbla în deplină ascultare de poruncile Tatălui Său, păzind același Paște rânduit de Dumnezeu.

La acea masă, Isus a luat pâinea și a spus: „Acesta este trupul Meu”, și a luat paharul și a vorbit despre sângele legământului (Matei 26:26-28; Marcu 14:22-24; Luca 22:19-20). El nu desființa Paștele, nu anula jertfele și nu scria legi noi pentru servicii religioase ale neamurilor. El explica faptul că moartea Sa, ca adevăratul Miel al lui Dumnezeu, dădea sens deplin tuturor lucrurilor poruncite deja de Lege.

Când a spus: „Faceți aceasta în amintirea Mea” (Luca 22:19), „aceasta” era masa de Paște pe care o mâncau, nu o ceremonie nouă, ruptă de Lege, de Templu și de altar. Nu există nicio poruncă rostită de El care să instituie un ritual nou, independent de Templu, cu propriul program, propriile reguli și propriul cler.

Templul a fost îndepărtat, nu Legea desființată

Isus a profețit distrugerea Templului (Luca 21:5-6). Când acest lucru s-a întâmplat, în anul 70 d.Hr., jertfele au încetat, altarul a fost îndepărtat, iar slujirea levitică s-a încheiat. Dar aceasta nu a fost desființarea Legii. A fost judecată. Poruncile despre jertfe și Paște rămân scrise, neatinse. Ele sunt pur și simplu imposibil de împlinit deoarece Dumnezeu a îndepărtat sistemul în care funcționau.

De ce serviciul de împărtășanie este ascultare simbolică

Serviciul de împărtășanie este prezentat aproape peste tot ca o înlocuire a jertfelor Templului și a Paștelui. Oamenilor li se spune că, mâncând pâine și bănd vin într-o clădire religioasă, ascultă de o poruncă a lui Hristos. Dar Legea nu a autorizat niciodată asemenea înlocuiri. Isus nu a spus acest lucru. Profeții nu au spus acest lucru.

Ne amintim de Isus fără a inventa legi noi

Scriptura nu ne lasă fără îndrumare. Isus a spus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15). A-L aminti înseamnă a trăi în ascultare de tot ceea ce Tatăl a vorbit deja prin profeți și prin Mesia Însuși.

Ascultăm ce poate fi ascultat și onorăm ce nu poate

Legea rămâne neatinsă. Paștele și sistemul jertfelor rămân statute veșnice, dar ascultarea lor este imposibilă deoarece Dumnezeu a îndepărtat Templul. Serviciul de împărtășanie nu schimbă această realitate. Adevărata teamă de Domnul ne conduce să respingem această iluzie de ascultare și să ne întoarcem la ceea ce Dumnezeu a poruncit cu adevărat.